CHƯƠNG 2391

Đây chính là đạo của lão tử

"Không sai……" Có người nói: "Hạ Nhân, đây hẳn chính là khảo nghiệm rồi!"

"Vượt qua được khảo nghiệm này, ngươi sẽ có thể xuyên qua cánh cửa kia, từ đó đến được Thần Điện Chúa Tể!"

Vương Đôn trầm ngâm một lát, đưa ngón tay về phía quầng sáng, viết một câu: Đạo pháp tự nhiên, cái gọi là đạo, chính là tự nhiên vậy!

Ngay sau đó, trên quầng sáng của trận pháp lóe lên một tia sáng.

Vương Đôn lập tức mừng rỡ, cho rằng cánh cửa đối diện sắp mở ra vì mình.

Kết quả…… một nắm đấm lớn chừng ba thước đột nhiên nện ra từ bên trong.

"Ầm" một tiếng, đánh Vương Đôn rơi khỏi đài tròn.

Lực đạo khổng lồ tuy không đến mức khiến Vương Đôn bị thương, nhưng lại hất hắn bay xa mấy chục trượng.

"Đệch……" Vương Đôn bò dậy khỏi mặt đất, rồi buột miệng chửi: "Này…… trả lời sai thì cứ đánh trượt đi, ngươi còn đánh người à?"

Hắn đi từ phía sau ra phía trước, định lên đài nói lý, nhưng lại phát hiện một nữ tử đang bước về phía đài tròn, nói: “Hạ đạo hữu đã không vượt qua được, vậy để tiểu nữ thử xem……”

Bởi vì tên Hạ Nhân này thật sự quá mạnh. Nếu hắn vượt qua được, đến lúc tới trước cửa Thần Điện, mọi người tranh giành quyền tiến vào duy nhất, ai có thể đánh lại tên khốn này?

Đến lúc đó chẳng phải những người khác đều hết hy vọng sao?

May mà tên này không vượt qua được, ha ha ha……

Trong số những người có mặt, ngoại trừ Hạ Nhân, Hàn Hậu Chỉ và Ân Phán Oanh, gần như tất cả những người còn lại đều đang hả hê trên nỗi đau của kẻ khác.

Nhưng rất nhanh, mọi người đã ngẩn ra!

Bởi vì nữ tử kia tuy đã đi tới bên đài tròn, nhưng lại không thể bước lên đó.

Có người nói: “Để ta thử……”

Người thứ hai đi tới, nhưng cũng không thể lên đài!

Liền một mạch hơn chục người đi thử mà không ai làm được.

Vương Đôn giơ tay lên, nói: “Tất cả tránh ra cho ta…… đề của lão tử còn chưa trả lời xong đâu, các ngươi chắc chắn không lên được, đây là của ta……”

“Đi đi đi..... tránh sang một bên!”

Vương Đôn đưa tay gạt mọi người ra, lại bước về phía đài tròn.

Quả nhiên, hắn vô cùng thuận lợi tiến vào bên trong lần nữa.

Trên quầng sáng vẫn lấp lánh ba chữ: Đạo là gì?

Lần này Vương Đôn đã suy nghĩ vô cùng nghiêm túc. Hắn đưa tay viết lên quầng sáng của trận pháp cả một đoạn dài huyền nghĩa thâm sâu.

Quầng sáng đạo pháp rung chuyển dữ dội, sau đó thần quang chín màu bừng lên rực rỡ.

Ngay khi Vương Đôn cho rằng lần này mình sắp vượt qua được, thần quang đột nhiên tắt ngấm, một nắm đấm lớn chừng ba thước lại nện ra.

Lần này, dù Vương Đôn đã sớm né tránh, hắn vẫn không thể tránh được.

Sau đó hắn nặng nề ngã xuống đất.

“Ta khinh..... ngươi..... bà ngoại ngươi.....” Vương Đôn cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình đều bị đánh nát.

Hắn vừa lẩm bẩm chửi vừa bò dậy khỏi mặt đất, ho khan mấy tiếng, nhưng không phun ra máu.

“Lại lần nữa..... các ngươi tránh ra!” Vương Đôn đi tới bên đài!

Ngay trước khi Vương Đôn bước lên đài, trên quầng sáng lại hiện ra một hàng chữ: Cơ hội cuối cùng!

Nhưng những người khác thì âm thầm mừng rỡ.

Tốt lắm, tên khốn này, mong là hắn không vượt qua được.

“Đệ đệ..... đệ qua đây!” Vương Đôn đưa toàn bộ hơn trăm tờ Đại Đạo Tố Tiên trên người mình cho Hạ Nhân, nói: “Ta đoán là không còn hy vọng nữa rồi..... Nếu ta không vào được, sau này đệ cứ mang những thứ này vào là được!”

“Mẹ kiếp..... Thần Điện Chúa Tể này lão tử có thể không vào, nhưng tuyệt đối không thể chịu hai cú đấm vô ích!”

Vương Đôn đầy vẻ tức giận bước lên đài. Lần này hắn hoàn toàn không trả lời câu hỏi trên quầng sáng, mà rút ra một thanh trường đao màu đen, bổ thẳng một đao về phía quầng sáng.

“Đây chính là đạo của lão tử!”

Lúc Vương Đôn bổ đao vào quầng sáng, hắn còn hét lớn một câu.

Nghe câu này, mọi người càng vui mừng hơn: Hay lắm, tên này thật sự đã bất chấp tất cả rồi.

Một khi hắn đã bất chấp tất cả, cửa ải này dù thế nào hắn cũng không thể vào được.

Nhưng điều khiến Vương Đôn bất ngờ là nhát đao của hắn “phụt” một tiếng chém vào khoảng không, sau đó cả người đột nhiên xông vào trong cánh cửa ánh sáng.

“Để ta…… để ta, để ta……”

Lại có người lập tức theo sát, lao lên đài tròn.

Đó là một tên mập có thân hình béo phì, tướng mạo hơi buồn cười!

“Khụ khụ khụ……” Hắn khẽ ho hai tiếng, sau đó nhìn thẳng về phía trước.

Trên quầng sáng cũng hiện ra ba chữ: Đạo là gì?

Tên mập học theo dáng vẻ của Vương Đôn, vung tay rút ra một thanh trường đao. Trường đao của tên này cũng có màu giống thanh đao của Vương Đôn, vẫn là màu đen.

Tên mập bắt chước giọng điệu của Vương Đôn, hung hăng chém một đao lên cánh cửa ánh sáng.

Nhưng lần này, cánh cửa ánh sáng không hề mở ra.

Một nắm đấm lớn chừng ba thước nện ra từ bên trong.

Thân hình đồ sộ của tên mập lập tức bị đánh bay xa mấy chục trượng, sau đó nặng nề rơi xuống đất.

Trên đài tròn, cánh cửa ánh sáng lập tức phát ra cảnh báo màu đỏ, rồi hiện lên một hàng chữ: Hủy tư cách.

Vừa rồi Vương Đôn có ba cơ hội, đến lượt hắn thì bị hủy tư cách ngay lập tức.

“Ta hiểu rồi!” Có người nói: “Đạo pháp của mỗi người đều khác nhau, không thể sao chép của người khác!”

“Ngươi dám sao chép của người khác thì lập tức sẽ bị phán định là vi phạm quy tắc và hủy tư cách!”

“Đúng đúng đúng……” Có người nói: “Nhất định là như vậy!”

“Để ta……” Nữ tử vừa mới lên đài vội vàng bước lên đài cao.

Mọi người tranh nhau chạy tới xếp hàng.

Đơn giản quá mà…… Mẹ nó, tất cả đều là cùng một câu hỏi, ai xếp trước thì người đó chiếm lợi, bởi vì tuy đáp án không giống nhau, nhưng người ở phía trước có vô số đáp án để thử; còn những người phía sau, khi người khác đã nói ra đáp án rồi, chẳng phải sẽ mất đi rất nhiều lựa chọn sao?

Đặc biệt là những câu hỏi như đạo là gì, đáp án có thể có bao nhiêu chứ?

Đương nhiên ai ở phía trước thì người đó chiếm lợi rồi!

Ân Phán Oanh hơi lo lắng, nàng nói: “Công tử, chúng ta xếp hơi sau rồi!”

“Không sao!” Hạ Nhân mỉm cười, nói: “Cơ duyên này không liên quan nhiều đến trước sau. Là của mình thì sẽ là của mình, không ai lấy đi được!”

Hàn Hậu Chỉ nói: “Nhỡ không vào được thì sao?”

Hạ Nhân nói: “Không vào được thì không vào được, có gì quan trọng đâu? Dù sao Vương sư huynh cũng vào được rồi!”

“Nhưng trên người huynh ấy không có Đại Đạo Tố Tiên mà!” Ân Phán Oanh ngây thơ nói: “Một tờ cũng không có!”

Hạ Nhân lại mỉm cười, nói: “Sẽ có thôi, muội đừng lo cho huynh ấy nữa!”

CHƯƠNG 2392

Ánh sao

Ánh mắt Hạ Nhân cũng lướt qua mọi người, nhìn về phía cánh cửa ánh sáng trên đài tròn.

Vẫn là vấn đề đó: Đạo là gì?

Nữ tử kia đưa tay ra, một mạch viết liền rất nhiều chữ!

Nhưng nàng vẫn không vượt qua được khảo nghiệm, lại bị nắm đấm khổng lồ kia đấm văng ra ngoài.

Tiếp đó, một người lên đài, viết lời giải thích của mình lên cánh cửa ánh sáng. Thế nhưng cũng như trước, liên tiếp ba lần đều bị đánh văng ra.

Sau đó lại có mấy người lên đài, kết quả hoàn toàn giống hệt!

Không một ai có thể tiến vào thông đạo.

“Chuyện gì vậy?” Đám đông bắt đầu bất an: “Tại sao viết gì cũng sai?”

“Dựa vào đâu mà tên Vương Bình kia vừa chửi mắng om sòm lại vào được?”

“Đúng vậy… trước đây Thần Đế từng nói, đâu phải chỉ một người có thể tiến vào thông đạo, rất nhiều người đều có thể vào mà!”

“Đúng thế… chỉ đến khi tiến vào đại điện cuối cùng mới chỉ cho phép một người vào!”

Có kinh nghiệm của mấy tu sĩ phía trước, ai nấy đều bị đánh văng ra ngoài, những người xếp hàng phía sau trái lại bắt đầu do dự.

Từng người một chần chừ, không dám tiến lên.

“Đạo hữu…” Đúng lúc này, có người chạy đến trước mặt Hạ Nhân, cười hì hì hỏi: “Khụ khụ… chuyện là thế này, ta muốn dùng tờ Đại Đạo Tố Tiên của mình đổi lấy công pháp thuộc tính hỏa của ngươi, được không?”

Người lên tiếng là một nữ tử, cũng chính là người thứ hai lên đài sau Vương Đôn rồi bị đánh văng xuống.

Nàng đã mất tư cách tiến vào thông đạo, vậy nên tờ Đại Đạo Tố Tiên này đối với nàng đương nhiên cũng chẳng còn tác dụng gì.

Hạ Nhân cười cười, nói: “Được… đạo hữu, tờ Đại Đạo Tố Tiên của ngươi thuộc tính gì?”

Nữ tử đáp: “Thuộc tính thủy!”

“Được!” Hạ Nhân giao dịch với nữ tử kia.

Sau khi giao dịch xong, phía trước vẫn không có ai lên đài thử nữa.

Hạ Nhân thì thầm vài câu với Hàn Hậu Chỉ và Ân Phán Oanh, rồi nói: “Chư vị... nếu không ai lên thì tại hạ xin phép không khách sáo nhé!”

Thấy có người tiến lên, mọi người đương nhiên vui vẻ nhường ra một lối đi.

Đội ngũ cũng vì thế mà xếp lại từ đầu.

Hạ Nhân đứng thứ nhất, Ân Phán Oanh thứ hai, Hàn Hậu Chỉ thứ ba.

Trên đó vẫn là ba chữ ấy: Đạo là gì?

Hạ Nhân cười cười. Hắn không học theo người khác viết chữ lên đó, cũng không học Vương Đôn nổi giận đùng đùng chém một đao vào cánh cửa ánh sáng, mà trực tiếp đưa tay ra, áp lòng bàn tay lên cửa.

Ngay sau đó, đạo pháp không gian trong cơ thể hắn cuồn cuộn tuôn ra, truyền vào cánh cửa ánh sáng.

Cánh cửa ánh sáng mở ra, Hạ Nhân thuận lợi bước vào trong.

Vừa rồi, lần thứ ba Vương Đôn có thể chém một đao vào bên trong, Hạ Nhân cho rằng không phải hành vi của gã được công nhận, mà thứ được công nhận hẳn là đạo pháp ẩn chứa trong một đao ấy.

Cái gọi là Đạo là gì này, về bản chất là để kiểm tra độ mạnh yếu của đạo pháp mà ngươi lĩnh ngộ.

Bởi vì vấn đề Đạo là gì vốn dĩ không có đáp án tiêu chuẩn nào cả.

Hạ Nhân làm theo suy nghĩ của mình, lên đài thử một phen, quả nhiên đã vượt qua.

Tiếp đó, Ân Phán Oanh lên đài, dùng đạo pháp Phật môn của nàng thử một lần, cũng tiến vào được.

Những người phía sau cũng không phải kẻ ngốc. Thấy cách làm của Hạ Nhân, bọn họ đương nhiên học theo, lần lượt truyền đạo pháp của mình vào cánh cửa ánh sáng.

Sau đó, có người vượt qua, có người lại bị ngăn ở bên ngoài!

Cuối cùng, chỉ có ba mươi sáu người bước vào thông đạo!

Trước mặt mọi người là một biển mây vô biên vô tận.

Nơi này dường như là hư không, không có trên dưới trái phải!

Chỉ có biển mây vô biên vô tận, cùng một tòa cung điện khổng lồ lơ lửng giữa biển mây!

Cung điện kia hùng vĩ vô cùng, rộng chừng nghìn trượng, mái nhà màu đen tựa như một dãy núi, khí thế nguy nga, toàn thân tỏa ra uy áp nồng đậm.

Trên xà ngang chính giữa mặt trước đại điện treo một tấm bảng đá màu xanh vàng dài, bên trên khắc ba chữ lớn: Điện Chúa Tể!

“Chính là nơi này rồi…” Mọi người lần lượt nhìn thần điện.

Những người đến sau vội hóa thành luồng sáng bay qua, đáp xuống quảng trường chật hẹp trước đại điện.

Trên quảng trường lại có ba mươi sáu chiếc bồ đoàn.

Hạ Nhân lấy hơn một trăm tờ Đại Đạo Tố Tiên từ trong nhẫn ra, đưa cho Vương Đôn: “Vương sư huynh, lát nữa còn chưa biết ai có thể vào được… mỗi người một nửa đi!”

Hắn trả lại những tờ Đại Đạo Tố Tiên mà trước đó Vương Đôn đã đưa cho mình.

Còn Hàn Hậu Chỉ và Ân Phán Oanh, Hạ Nhân cũng đưa cho mỗi người vài tờ.

Bởi vì rốt cuộc ai có thể tiến vào đại điện này, quả thật vẫn chưa chắc chắn!

Cửa ải cuối cùng là công khai, tất cả mọi người đều biết cách tiến vào đại điện.

Chìa khóa của đại điện là một loại ánh sáng: ánh sao.

Chỉ cần trên người tụ tập đủ ánh sao, sẽ lập tức bị trận pháp bên ngoài đại điện hút vào trong.

Vậy vấn đề là: ánh sao từ đâu mà đến?

Đáp án nằm ngay trên quảng trường này. Chỉ cần đến thời điểm, trong hư không sẽ rơi xuống một loại sức mạnh tinh thần đặc biệt.

Mỗi người đều có thể tranh đoạt những sức mạnh tinh thần này. Một khi sức mạnh tinh thần rơi xuống người mình thì coi như đã dung hợp.

Theo lý mà nói, chỉ cần tốc độ của ngươi đủ nhanh thì có thể giành được đủ nhiều sức mạnh tinh thần.

Nhưng cụ thể lúc sức mạnh tinh thần này rơi xuống sẽ có hình dạng thế nào, Hạ Nhân lại không biết.

“Công tử...” Ân Phán Oanh hỏi: “Nếu người bên ngoài mang sức mạnh tinh thần vào đây rồi đặt lên người mình, chẳng phải có thể gian lận sao?”

Hạ Nhân cười cười, nói: “Đâu có đơn giản như vậy. Chúa Tể chi thần đã thiết kế cửa ải này, lẽ nào lại không nghĩ đến điểm mấu chốt ấy?”

“Không sai!” Hàn Hậu Chỉ nói: “Công tử đoán đúng rồi. Nếu chỉ nói về sức mạnh tinh thần ở đây thì cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ là ánh sao bình thường mà thôi!”

“Nhưng điểm khác biệt là Chúa Tể chi thần đã hòa vào ánh sao này một tia đạo pháp vô thượng của mình!”

“Chỉ có ánh sao ở đây mới được đại trận nhận diện, còn mang từ bên ngoài vào thì vô dụng!”

Ân Phán Oanh gật đầu: “Thì ra là vậy!”

Nàng lại hỏi: “Chúa Tể chi thần này tu luyện đại đạo tinh thần sao?”

Câu hỏi ấy lại khiến mọi người cứng họng.

Hạ Nhân khẽ nhíu mày: Đạo pháp tinh thần?

Đạo chủ và phụ thần bên phía Thần quốc Tuyền Cơ dường như tu luyện chính là đạo pháp tinh thần.

“Hẳn là không phải…” Hắn lắc đầu.

Đúng lúc này, trong hư không đột nhiên lóe lên một chùm điểm sáng.

“Đến rồi…” Có người kích động nói: “Ánh sao đến rồi…”

Chùm điểm sáng ấy ban đầu tập trung lại một chỗ. Khi rơi xuống cách đỉnh đầu Hạ Nhân chỉ còn trăm trượng, nó đột nhiên nổ tung, hóa thành hàng trăm luồng ánh sao, bao phủ bốn phương tám hướng quảng trường rồi rơi xuống.

Hạ Nhân hít sâu một hơi, lập tức thi triển thần thông Hư Không Tật Động dưới chân, định tranh đoạt chùm ánh sao ở xa mình nhất.

Kết quả, hắn kinh ngạc phát hiện thần thông không gian của mình đã mất tác dụng.

CHƯƠNG 2393

Tranh đoạt ánh sao

Những người khác cũng ngây ra như vậy.

Vương Đôn nói: “Lão đệ... đừng ngẩn ra nữa, mau đi bắt lấy... Ước chừng quy tắc không gian ở đây không dùng được!”

Hạ Nhân vút một cái lao ra, vươn tay chộp về phía cụm ánh sao gần mình nhất.

Tuy không thể sử dụng thuật dịch chuyển hư không nữa, nhưng tốc độ của hắn vẫn cực nhanh.

Rất nhanh, luồng ánh sao đầu tiên đã bám vào người Hạ Nhân.

Đúng lúc Hạ Nhân đang chìm đắm trong trạng thái thu thập ánh sao, Vương Đôn bỗng chửi ầm lên: “Đồ chó chết... ngươi gian lận...”

Hạ Nhân đang bay bỗng phóng thần niệm ra nhìn, lập tức thấy một cảnh tượng khiến hắn kinh ngạc.

Chỉ thấy hơn chục người đang bay trong hư không, vậy mà không bắt lấy ánh sao, mà sau khi gặp ánh sao liền trực tiếp dùng thần niệm tấn công.

Một khi thần niệm tấn công, quỹ đạo của những luồng ánh sao này sẽ thay đổi, sau đó hơn chục người hợp sức oanh toàn bộ ánh sao lên người một nữ tử mặc áo đỏ.

“Vương đạo hữu nói vậy là sai rồi!” Một người trong số đó lên tiếng: “Chúng ta tự mình thu thập ánh sao, tự nguyện tặng phần ánh sao của mình cho vị cô nương này, cũng đâu có cản trở ngài!”

“Cho dù ra ngoài tìm các vị Thần Đế phân xử, chúng ta cũng chiếm lý!”

“Đúng vậy!” Lại có người nói: “Chúng ta đâu có phát động tấn công ngài!”

Sắc mặt Vương Đôn tối sầm: “Được được được... các ngươi muốn chơi kiểu này đúng không?”

Thần niệm của Vương Đôn ầm ầm triển khai, thần niệm khổng lồ gần như trong nháy mắt bao phủ bốn luồng ánh sao, từ bốn phương hướng oanh về phía Hạ Nhân.

“Ân Phán Ương... chuẩn bị...” Hàn Hậu Chỉ cũng hét lớn một tiếng.

Sau đó, Hàn Hậu Chỉ, Ân Phán Ương và Vương Đôn đều thi triển thần niệm, sau khi bắt được ánh sao liền oanh chúng về phía Hạ Nhân.

Nhờ vậy, ánh sáng tinh thần trên người Hạ Nhân cũng nhanh chóng chồng chất.

Nhưng dù tốc độ tích tụ sức mạnh tinh thần trên người hắn rất nhanh, vẫn không theo kịp sức hợp lực của hơn chục người bên kia.

“Đến đây...” Hạ Nhân cũng quát lớn một tiếng, thần niệm trong thức hải của hắn ầm ầm tuôn ra, đồng thời dùng thần niệm bắt lấy ánh sao xung quanh.

Nhờ vậy, ánh sao trên người Hạ Nhân càng lúc càng nhiều, nhanh chóng tụ lại.

Tuy nhất thời vẫn chưa đuổi kịp đối phương, nhưng cũng gần bằng rồi.

Trận mưa ánh sao đầu tiên kết thúc.

Ánh sao Hạ Nhân thu thập được chỉ khoảng tám phần so với nữ tử áo đỏ kia.

“Mưa ánh sao tổng cộng chỉ có ba lần!”

Vương Đôn khẽ nheo mắt, nói: “Lão đệ, ngươi phải nắm chắc cơ hội đấy...”

Trong mắt Hàn Hậu Chỉ lóe lên ánh sáng âm trầm: “Rất đơn giản... lát nữa ta chém thần niệm của nữ tử kia, xem nàng ta hợp nhất thế nào?”

“Không được!” Hạ Nhân lắc đầu: “Không thể làm vậy!”

“Không sai!” Vương Đôn cũng tán đồng quan điểm của Hạ Nhân, nói: “Hàn Hậu Chỉ, làm người có thể vô lại, nhưng không thể vô sỉ!”

Ân Phán Ương hỏi: “Vậy tiếp theo phải làm sao?”

Hạ Nhân nhìn hư không, nói: “Liều một phen...”

Đúng lúc này, trong hư không lại có một cụm ánh sao rơi xuống.

Hạ Nhân nói một câu “chính là lúc này”, rồi thân thể lập tức lao về phía ánh sao như mũi tên rời dây.

Hắn muốn chặn lấy ánh sao trước khi chúng tan ra.

“Đáng chết...” Nữ tử áo đỏ lập tức nhận ra động tác của Hạ Nhân, cũng vút một cái bay lên, lao về phía hư không.

“Ha ha ha...” Vương Đôn ở bên dưới cười lớn: “Hay lắm, hay lắm... lão đệ... cố lên...”

Hai người trước sau cùng lao vào hư không, Hạ Nhân dẫn trước khoảng ba thân người.

Nhưng bay được chừng trăm trượng, Hạ Nhân liền cảm thấy trên đỉnh đầu dường như có thứ gì đó đang cản hắn, không cho hắn tiến lên nữa.

Dù cố gắng thế nào, hắn cũng không thể tiến thêm một bước!

Hơn ba mươi luồng sáng cũng theo sát phía sau bay tới...

Đúng lúc này, ánh sáng tinh thần trong hư không lại nổ tung, rơi xuống bốn phía.

Tuy phạm vi lần này đã thu hẹp đôi chút, nhưng phạm vi ánh sao nổ tung vẫn rộng đến vài trăm trượng.

Hạ Nhân không thể một mình nuốt trọn toàn bộ nữa.

Tất cả mọi người đều dùng thần niệm tấn công ánh sao.

Một số rơi lên người Hạ Nhân, một số rơi lên người nữ tử áo đỏ kia.

Lần này, số ánh sao Hạ Nhân nhận được vẫn ít hơn.

Tổng lượng ánh sáng tinh thần trên người nữ tử áo đỏ vẫn nhiều hơn Hạ Nhân khoảng hai phần.

Ánh sao kết thúc, mọi người lại rơi xuống quảng trường bên dưới.

Bởi vì áp lực trong hư không quá lớn, căn bản không thể ở lại lâu.

“Không ổn rồi...” Vương Đôn khẽ nhíu mày, nói: “Lần này có khi chúng ta lật thuyền trong mương!”

Hàn Hậu Chỉ và Ân Phán Ương cũng đều tỏ vẻ nghiêm trọng.

Hạ Nhân lại vô cùng bình tĩnh, hắn đưa tay về phía Vương Đôn, nói: “Vương sư huynh... toàn bộ Đại Đạo Tố Tiên trong tay huynh, đưa hết cho ta đi!”

“Được!” Vương Đôn suy nghĩ một chút liền hiểu dụng ý của Hạ Nhân, phất tay đưa toàn bộ Đại Đạo Tố Tiên đến tay hắn: “Lão đệ à... nhớ kỹ, những thứ khác có thể không đóng dấu, nhưng Đại Đạo Thuần Hóa này nhất định phải đóng dấu!”

“Cũng chưa chắc đâu?” Hạ Nhân nói: “Ta biết huynh muốn cho Vũ Lộ, nhưng Vũ Lộ đâu nhất thiết phải tu Đại Đạo Thuần Hóa, những đại đạo khác cũng được mà!”

“Đằng nào cũng có thể trở thành Thần Hoàng!”

“Hơn nữa, xét tương đối thì Đại Đạo Thuần Hóa có sức chiến đấu hơi thấp!”

Vương Đôn lại lắc đầu, nói: “Con bé này khá bướng bỉnh, cứ tùy nó đi, chút sức chiến đấu ấy của nó ta cũng chẳng thiếu!”

Hạ Nhân nói: “Điều này cũng đúng... nhớ kỹ đấy!”

Sau khi lấy toàn bộ Đại Đạo Tố Tiên của Vương Đôn, Hạ Nhân ném chúng vào không gian trong cơ thể, rồi ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Đúng lúc này, cụm ánh sao thứ ba, cũng là cụm cuối cùng, từ trong hư không rơi xuống.

Lần này, nữ tử áo đỏ quát lớn một tiếng, giành trước Hạ Nhân, bay lên hư không.

Sau lưng nàng ta lại có hơn chục luồng sáng bay lên.

“Lão đệ... ngươi còn ngẩn ra làm gì?” Vương Đôn nhìn Hạ Nhân, sốt ruột đến mức vò đầu bứt tai.

Hạ Nhân khẽ cười, khí huyết lực trong cơ thể ầm ầm vận chuyển.

Ngay sau đó, đạo bào của hắn không ngừng vỡ vụn rồi lại được sức mạnh đạo pháp dệt thành, thân thể từ kích thước vốn có của con người lập tức phình lớn.

Chỉ trong một hơi thở, hắn đã cao đến nghìn trượng.

Đáng tiếc, vì phần lớn không gian trên đỉnh đầu bị một quy tắc kỳ lạ nào đó áp chế, Hạ Nhân dù có năng lực biến thân cấp nghìn trượng cũng không thể đạt đến độ cao nghìn trượng. Thân hình khổng lồ của hắn phải dùng một tư thế vô cùng gượng gạo, chen chật toàn bộ khoảng không trên quảng trường.

Cảnh tượng này quả thực đã dọa sợ những người đang tranh đoạt ánh sao.

Bọn họ còn tưởng Hạ Nhân định ra tay tấn công mình.

Từng người đều lấy vũ khí ra, sẵn sàng nghênh chiến, nhưng Hạ Nhân lại không hề động đậy, chỉ lặng lẽ chống thân thể lên, chiếm trọn toàn bộ không gian.

Đúng lúc này, ánh sao phía trên đột nhiên nổ tung, hóa thành hàng trăm cụm ánh sáng, tản xuống trong phạm vi vài trăm trượng.

“Không ổn...” Nữ tử áo đỏ hét lớn: “Các vị đạo hữu, mau mau giúp ta...”